

ה"ת 38950/05 - דני קירש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

ה"ת 16-05-38950 קירש נ' מדינת ישראל ואח'
תיק חיזוני: מס' תיק חיזוני

בפני כבוד השופט זיו אריאלי
מבקש דני קירש
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

اعמוד להלן אך על מוקצת מהגיגלים שידע תיק זה, ועל העובדות הדורשות להכרעה.

1. המבקש הגיע בחודש Mai 2016 "תובענה להשבת תפוס", מכוח הוראת סעיף 192(א)(1) לפקודת המכס. עניינה של התובענה הוא ברובה חיצים [להלן: התפוס], אשר לטענת המבקש נרכש עבورو על ידי רعيיתו, כמתנתה יום הולדת. התפוס הזמן מחולך דרך אתר אינטרנט, ועם הגעת דבר הדואר לישראל - נתפס על ידי המכס כפריט אשר אסורביבוא. המבקש טען, כי הוא מעוניין לעשות שימוש ברובה החיצים במסגרת מועדון הספורט בו הוא חבר [הלה הגיש אישור בדבר חברותו במועדון קשתים].

2. המשיבה התנגדה להשבת התפוס לידי המבקש. נטען כי מדובר ברובה קשת שאסור ביבוא. המשיבה נסכמה בין היתר לעניין זה על אישור מאות מועדון הקשטים בו חבר המבקש, ממנו עולה כי המועדון אינו מתיר יבוא ושימוש ברובי קשת מהסוג האמור. עוד נטען כי הבקשה הוגשה באיחור, וכי המבקש יבא את התפוס לישראל ללא אישור מטעם המשרד לביטחון פנים או משרד הכלכלה.

3. דינום בהליך זה נדחו פעמיחר פעמיחר, בהסכמה הצדדים. בין היתר הציעה המשיבה למבקש לפנות למשרד לביטחון פנים, על מנת שהמבקש יקבל **רישיון לרובה חיצים** מושא התובענה. המבקש פעל על פי הנחיות המשיבה, קיבל אישור מותנה למשך שישה חודשים - אך המשhiba המשיכה והתנגדה להשבת התפוס, שכן למבקש ניתן אישור מותנה להחזקת **אקדח** (ולא רובה חיצים). לאחר בירור נוסף, הודיע ב"כ המשhiba כי על המבקש לגשת פעמיחר נספת למשרד לביטחון פנים [אף נמסר שמה של האחראית אליה יש לפנות] ולבקש מפורשות קבלת רישיון להחזקת רובה חיצים. חדשניים חלפו, והמבקש שב ופנה לבית המשפט, בטענה כי עדין לא קיבל את הרישיון המיוחל. או אז נזכרה המשhiba להודיע, כי התפוס אינו עונה להגדרת כל ירייה, ומ声称 הרי שהאגף לירושו כל ירייה במשרד לביטחון פנים אינו מעניק רישיון לרובה חיצים. הסדרת העניין, כך מסירה המשhiba - מצוי באחריות משרד

עמוד 1

הכלכלה, כיוון שיש לראות בתפוס כ"צעצוע מסוכן", אשר דרוש רישון מיוחד כדי ליבא אותו.

4. לאור עמדותיה המשנות של המשייבה, קבעתי דין בפני, במעמד הצדדים. הורייתי למשיבה לגבש את עמדתה באופן סופי, ולהבהיר את טעמי התנגדותה לתובענה. עוד ביקשתי כי לדין יתיצב גם גורם מוסמך מטעם משרד הכלכלה, אשר יבהיר את טעמי התנגדות המשiyaבה ליבא רוביה חיצים כאמור.
5. דין נקבע ליום 24.10.17. טרם הדיון הוגשה תגובה מטעם המשiyaבה. על פי התגובה המפורטת, התפוס חייב ברישון מטעם משרד הכלכלה, ובהתאם למידניות המשרד - היבוא מותנה באישור מועdon חז' וקשת. אלא שמדינות איגוד הקשות בישראל היא כי אין להתר שימוש ברוביה חיצים מסווג התפוס. המשiyaבה הבירה סופית, כי לשיטתה אין מדובר בכל' ירייה כהגדרתו בחוק, ועל כן החזקת התפוס אינה דורשת רישון מטעם המשרד לביטחון פנים. עוד חזרה המשiyaבה על טענתה כי דין התובענה להידחות על הסף, שכן הבקשה הוגשה באיחור ובניגוד לפראצדורה הנוהגת.
6. בשולי הדברים, ובטרם חתימת תגובהה המפורטת של המשiyaבה, נמסר כמעט אגב אורחא, כי "mbiror שנערך לאחרונה עליה כי התפוס הושמד, וכי עצם ההשמדה הופכת את הדיון בבקשת זו לתיאורתי בלבד..."
7. במהלך הדיון ביום 24.10.17 הודיעה ב"כ המשiyaבה כי טרם הובררו לה נסיבות השמדתו של התפוס והמועד בו השמידה אותו המשiyaבה.
8. משכך, קבעתי בהחלטתי מיום 24.10.17, כי על פניו, לאור העובדה שהtapos הושמד - נראה כי דין התובענה להימחק. עוד הורייתי למשiyaבה להתייחס לשאלת המועד בו הושמד התפוס. בנוסף ביקשתי את התיחסות שני הצדדים לשאלת החיוב בהוצאות בהליך זה.
9. מתגובה המשiyaבה עליה, כי התפוס הושמד על ידה, "בתעות ובתום לב", כבר ביום 16.12.16, וזאת יחד עם פרטיים נוספים (שאינם קשורים להליך שבפני). נטען כי דבר השמדת התפוס נודע לב"כ המשiyaבה באקרים, סמוך לפני הדיון מיום 24.10.17.
10. לטענת המשiyaבה, אין כל מקום לפסק הוצאות לטובת המבוקש, שכן מלכתחילה מדובר בתפוס שאינו מסוג הטובין המותר ליבוא לישראל. נטען כי היה על המבוקש לברר אם החפץ התפוס מותר ליבוא ואם יבואו טעון רישון. המידע בדבר הצורך לקבל רישון - נגיש לציבור. מדובר ב"בירור פשוט" (cutument) המשiyaבה. המבוקש ניסה ליבוא לישראל טובין ללא האישורים הדרושים, משכך מדובר בטובין שיובאו לישראל בניגוד לדין. למשל הוכיח המבוקש כל עילה בדיון, הרי שאין גם כל מקום לפסק לו הוצאות. בנוסף נטען כי הוצאות משפט נועדו לפצות טובע אשר זכה בדיון. לו היה המבוקש מלא את חובתו

ועורך את הבדיקות הנדרשות - לא היה מלכתחילה מקום להגיש את ההליך להחזרת התפוס. אמנם, המבוקש הופנה הלוך וחזור בין רשות המדינה (המשרד לביטחון פנים ומשרד הכלכלה), ועל כך מתנצלת המשיבה, אולם הדבר נעשה בתום לב ומثار כוונה לסייע בידי המבוקש.

11. המבוקש טען בסיכוןיו כי המשיבה גרמה לו לנזק, גם אם לא באופן מכוון, ועל כן עליה לשאת בתוצאות הנזק שגרמה. עוד נטען כי ערך ממוצע של רובה חיצים מהסוג שהושמד הוא כ- 8,000 ₪.

דין והכרעה

12. כאמור לעיל, החפש התפוס הושמד על ידי המשיבה, כבר במחצית הראשונה של חודש דצמבר 2016. משכך, הרי שהסעד המבוקש על ידי המבוקש (מסירת התפוס לידי) - אינו אפשרי עוד. דין התובענה לפיכך - להידחות.

ואולם בכך לא סגי.

13. המשיבה סיכלה בהתנהלותה את האפשרות לבירור מלא של התובענה.

הטענה כי המבוקש מלכתחילה לא היה זכאי לسعد אותו ביקש - אינה יכולה להישמע מפני מי שנקט בצדדים שבגינם לא ניתן להעניק למבוקש את הסעד. דומה כי יש להזכיר מושכלות יסוד: **בעל דין אינו יכול לסכל במו ידיו את ההליך המשפטי ואת הבירור המשפטי אשר הוא צד לו**. יתרון כי המשיבה משוכנעת בצדקת טענותיה, וסבירה כי בירור מלא של התובענה היה מוביל לדחייתה. אלא שבקבץ אין כדי להעלות או להורד: המשיבה אינה רשאית להגיד במעשה את המשך ההליך המשפטי ואת המשך הבירור המשפטי. המשיבה אינה רשאית, בהתנהלותה, למנוע מהmbוקש את יומו בבית המשפט.

14. די בכך כדי להוביל למסקנה בדבר חיוב המשיבה בהוצאות.

ואולם גם בכך לא סגי.

15. שכן בעוד החפש התפוס הושמד על ידי המשיבה (ambilוי להודיע על כך סמור לאחר מעשה - לא בבית המשפט ולא למבוקש) - **המשיכה המשיבה להפנות את המבוקש לרשותות שונות לצורך קבלת רישיונות והיתרים שיאפשרו למבוקש לקבל לידי את התפוס**. המבוקש שעה להנחות שקיבל מאות המשיבה ובאי כוחה. הוא פנה לאגף רישוי כל'יריה במשרד לבטחון פנים והגיש בקשה מתואימה - על פי הנחיה ב"כ המשיבה. לאחר שקיבל אישור לפי הנחיה זו - שב ונפה למשיבה, אך זהה לסרוב נוסף.

16. כך, במהלך דיון שהתקיים בפני יום 20.12.20 (למעלה משבוע לאחר שהחפץ הושמד), הודיע ב"כ המשיבה כי בירר עם הגורם הרלבנטי במשרד לביטחון פנים, וכי כל שעל המבוקש לעשות הוא לפנות לגב' פדואה סרוגי ולבקש במפורש רישון להחזקת רובה חיצים.
17. לצהרת נציג המשיבה בדיון מיום 20.12.20 - מעוררת חוסרנוחות, לשון המעתה. הצהרה זו ניתנה על ידי נציג המדינה, בעת שהתפים אינם קיימים כבר. וכל זאת, כאשר, לשיטת המשיבה בטיעוניה ביום, לו היה המבוקש עורך "בירור פשוט" - היה מגיע על נקלה למסקנה כי לא ניתן בכלל לקבל רישון לייבא את התפים.
18. ויזכר: כבר מראשיתו של ההליך פסקה המשיבה על שתי הסעיפים ונמנעה מהבהיר עדמה ברורה באשר להליך הנדרש לשם קבלת אישור לייבוא התפים. כך למשל נטען בתגובה המשיבה מיום 16.6.16 (סעיפים 24-25): "...לצורך יבוא התפים נדרש הייבוא לקבל אישור מאט האגף לפיקוח ורישיון כל' ייבוא במשרד לביטחון פנים... לחופין, ניתן לקבל אישור מאט משרד הכללה (רישון ייבוא) לצורך ייבוא התפים, אולם אישור זה ניתן רק לאחר שהיבואן מציג אישור חברות במועדון ספורט, המתיר שימוש בתפים במסגרת חברות במועדון, וכן התcheinות של הייבואן, החתום על ידו, להשתמש בכל רק בשטח מועדון הספורט".
19. לא ברור, לפיקר, כיצד זה דורשת המשיבה מה מבוקש סטנדרט התנהלות ומודעות אשר היא עצמה אינה עומדת בו. כיצד ניתן לצפות מازרח נעדך השכלה משפטית או מקצועית בענייני יבוא טובין, לעורר "בירור פשוט" בעניין הлик הייבוא של רובה חיצים, כאשר המשיבה - על שלל יעוץ המשפטים, פקידיה המוסמכים ועובדיה המנוסים - אינה מצליחה לגבע עדמה בסוגיה זו אלא בחולף כולה וחצי (כאשר במהלך אותה תקופה הופנה המבוקש פעמיחר פעמיחר שגוי ל渴בלת אישורים, היתרים ורישונות אשר עתה נטען, כי הם אינם רלבנטיים לבקשתו!).
20. הנה כי כן, לא זו בלבד שהמשיבה סיימה את הבירור והליך המשפטי שנתקט המבוקש, אלא שבמו התנהלותה אף תרמה להתרומות שלא לצורך, תוך הפניות של המבוקש לרשויות שונות, להליכים שונים ומשונים - הליכי סרק אשר מאחריות להם היה מבקשת כו� להתנווע בטענה כי מדובר בתום לב, מתוך רצון לסייע למבקש.
21. לאור האמור, אני רואה כל סיבה שלא חייב את המשיבה בהוצאות משפט בגין התמורות ההליכים שלא לצורך, כמו גם סיכון הליק והבירור בכללותנו.
- אף לא ברורה לי טענת המשיבה כי הוצאות משפט נעודות לפצות תובע אשר זוכה בדיון (סעיף 20 לתגובה המשיבה מיום 17.11.17). כפי שבודאי ידוע גם למשיבה, בית המשפט מסורה סמכות להטיל הוצאות ללא

קשר לתוצאות המשפט, מקום בו בעל דין האריך את הדיון שלא לצורך, בין אם בטענות סרק ובין אם בדרך אחרת [ראה והשווה תקנה 514 לתקנות סדר הדין האזרחי]. אם יש דוגמה מובהקת להערכת ההליך שלא לצורך, הרי שהוא מצויה בהתנהלות המשפטה בהליך זה.

22. אדגיש: אין בידי לקבל את עתרתו של המבוקש לפצותו בגין השמדת רוב החיצים בידי המשיבה. ראשית, ההליך שבפניינו ההליך המתאים לשם כך. שנית, לא הובאה בפני ראייה לשוו התפוס. לטענת המשפטה, שווי התפוס, כפי שהוצאה, הינו \$ 150 ארחה"ב. גם אם מדובר בהצהרה של מי שלח את המשפט לישראל (ולא על ידי הנמען-הմבוקש) - ברוי כי הנintel הוא על המבוקש להוכיח את שוויו של רוב החיצים. המבוקש טען בסיכון כי ערכו של רוב החיצים מגע לכדי 8,000 ל"נ. טענה זו נתענה בעלמא. לא זו בלבד שלא הובאה בפני ראייה לשווי של רוב החיצים בכלל (או לרובי חיצים מהסוג שנרכש), אלא שנראתה כי באפשרותו של המבוקש לבסס על נקללה את טענותיו ולהוכיח בכך רובה החיצים המסויים אותו ניסה המבוקש ליבא לישראל. משלא עשה כן, אין לשעות אחר טענותו ולפנותו, אף לא על דרך האומדן.

23. סוף דבר, משהושמד רוב החיצים התפוס על ידי המשפטה - דין התובענה להחזרת התפוס לידי המבוקש - להידחות. אני דוחה לפיקר את התובענה.

בгин התנהלותה של המשפטה, כמפורט לעיל, אני מחיב אותה לשלם למבקר הוצאות משפט בסך 3,500 ל"נ. הסכום ישולם למבקר בתוך 30 ימים, שם לא כן ישא הפרשי הצמדה וריבית דין מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

המצוירות תעביר את העתק ההחלטה לצדים.

זכות ערעור חוק.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ח, 31 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.